



ಅಲ್ಲ ಕೂಡ

ನಾನು ನಿನ್ನ ಸಾಕುತ್ತೇನೆ ಪಪ್ಪಾ ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದ ಮಗಳಿಗೆ ಎಲ್ಲಿ?

ಕೇರಳದ ವಯನಾಡಿನಲ್ಲಿ ಸುರಿದ ಮಳೆ ಭೀಕರ ಭೂಕುಸಿತಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾಗಿದೆ. ಮಣ್ಣು-ಕಲ್ಲುಗಳ ರಾಶಿಯುಡಿ ನೂರಾರು ಜನ ಜೀವ ಕಳೆದುಕೊಂಡಿರುವುದಕ್ಕೆ ಮಳೆ ನೀರೇ ಕನ್ನಡಿಯಾಗಿದೆ. ಸಾವಿನ ಮೌನ ಹಾಗೂ ನೋವಿನ ರೋದನಗಳ ಮಿಳಿತದ ನೆಲದಲ್ಲಿ ಬದುಕುಳಿದವರ ಕಥೆ-ವ್ಯಥೆ.

■ ಕೋಡಿಬೆಟ್ಟು ರಾಜಲಕ್ಷ್ಮಿ

ಚಿತ್ರಗಳು: ಫಕ್ರುದ್ದೀನ್ ಎಚ್.

‘ನನ್ನ ಮಗಳು ವೆಲ್ಚಾರ್‌ಮಲ ಹೈಸ್ಕೂಲಿನಲ್ಲಿ ಒಂಬತ್ತನೇ ತರಗತಿ ಓದುತ್ತಿದ್ದಳು. ನಾನು ಹ್ಯಾರಿಸನ್ ಮಲೆಯಾಳಂ ಎಸ್ಟೇಟ್‌ನಲ್ಲಿ ದಿನವಿಡೀ ಶ್ರಮದ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿ, ಲೇನ್‌ನಲ್ಲಿರುವ ನಮ್ಮ ಮನೆಗೆ ಬಂದು ಸುಸ್ತಾಗಿ ಅಂಗಳದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತುಕೊಂಡರೆ, ಅವಳು ಬಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಳು: ‘ಪಪ್ಪಾ, ಇನ್ನು ಹತ್ತು ವರ್ಷ ಮಾತ್ರ ನೀನು ಹೀಗೆ ನಮಗಾಗಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡಬೇಕಷ್ಟೆ. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ನಾನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಓದಿ, ಅಮೆರಿಕಕ್ಕೆ ತೆರಳಿ ತುಂಬಾ ದುಡ್ಡು ಸಂಪಾದನೆ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ನೀನು ಆರಾಮವಾಗಿ ಇರಬೇಕು. ಹೀಗೆ ಕೆಲಸ ಕೆಲಸ ಅಂತ ಓಡಾಡಬಾರದು...’ ಅವಳು ಹೀಗೆ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರೆ ನಾವೆಲ್ಲ ನಗುತ್ತಿದ್ದೆವು. ಸುಸ್ತಾದಾಗ ಅವಳ ದ್ವನಿಯನ್ನು ಅನುಕರಿಸಿ, ಅದೇ ವಾಕ್ಯಗಳನ್ನು ಹೇಳುತ್ತ ಮನಸ್ಸು ಹಗುರ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದೆವು. ನಾವು ತಮಾಷೆ ಮಾಡಿದರೂ ಅವಳಿಗೆ ಬೇಜಾರಾಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ‘ನಿಜ ಪಪ್ಪಾ, ನಾನು ತುಂಬ ಹಣ ಸಂಪಾದನೆ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ಆಗ

ಮನೆಯ ಕಷ್ಟವೆಲ್ಲ ಬಗೆಹರಿಯುತ್ತದೆ...’ ಎಂದು ಸೀರಿಯಸ್ಸಾಗಿಯೇ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಳು... ಆ ಮಗಳಿಗೆ ಎಲ್ಲಿದ್ದಾಳೆ? ಎಲ್ಲಿದ್ದಾಳೆ ಅವಳು? ಬೆಟ್ಟವು ಹೀಗೆ ಬಾಯಿಬಿಟ್ಟು ಊರನ್ನೇ ನುಂಗಿಬಿಡಬಹುದು ಎಂದು ನಾನು ಅಂದುಕೊಂಡಿರಲಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲರೂ ಹೋದರು. ನನ್ನ ಮನೆಯ ಎಲ್ಲ ಸದಸ್ಯರೂ ಹೋದರು. ಮಗಳ ಮಾತುಗಳು ಕಿವಿಯಲ್ಲಿ ಗುಂಯ್‌ಗುಡುತ್ತಿವೆ. ಈ ಪರಿಹಾರ ಕ್ಯಾಂಪಿನಲ್ಲಿ ಬದುಕಿ ಉಳಿದವರ ಮಾಹಿತಿ ಅಥವಾ ಭೇಟಿ ಸಾಧ್ಯವೆಂದು ನಾನಿಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು ಕುಳಿತಿದ್ದೇನೆ. ಮೊಬೈಲ್‌ನಲ್ಲಿ ಚಾರ್ಜ್ ಖಾಲಿಯಾಗದ ಹಾಗೆ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಪರಿಹಾರ ಕಾರ್ಯಾಚರಣೆಯಲ್ಲಿ ಇರುವವರಿಗೆ ಮನೆಯವರ ಫೋಟೋಗಳನ್ನು ತೋರಿಸಿ ತೋರಿಸಿ, ‘ನೀವು ನೋಡಿವಿರಾ?’ ಎಂದು ಕೇಳಿ ಕೇಳಿ ಅಲೆಯುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಮೊದಲೆರಡು ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ನನ್ನಲ್ಲಿಯೂ ಭರವಸೆಯಿತ್ತು. ಕಾರ್ಯಾಚರಣೆಯಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿಸಿಕೊಂಡವರೂ ನಿಂತು ಒಂದು ಕ್ಷಣ ಮಾತನಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ರಾತ್ರಿ



ಬುಜ್ಜೇವು